

Arrest

nr. 207 740 van 16 augustus 2018
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 6 augustus 2018.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2018, om 14:00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 maart 2018 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd een politieverlag en een formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling opgemaakt.

1.2. Op 14 maart 2018 bleek dat verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen op 22 oktober 2016 in Italië en op 24 april 2017 in Duitsland, omdat verzoeker er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (Eurodac).

1.3. Op 14 april 2018 werd opnieuw de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Er werd een politieverlag en een formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling opgemaakt.

1.4. Op 16 april 2018 werd opnieuw de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 11 juli 2018 werd de beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Er werd een politieverlag en een vragenlijst opgemaakt. Verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge. Op 12 juli 2018 werd een medisch verslag opgemaakt waarbij de centrumarts vermeldt dat verzoeker geschikt is om in het centrum te verblijven, "fit-to-fly" is en niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

1.6. Op 13 juli 2018 bleek dat verzoekers vingerafdrukken ook werden afgenomen op 7 mei 2018 in Nederland, omdat verzoeker er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (Eurodac).

1.7. Op 16 juli 2018 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse overheden in toepassing van artikel 18, eerste lid, b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin III-Verordening).

1.8. Op 31 juli 2018 verklaarde verzoeker dat hij wil terugkeren naar Italië en dat hij daar geen probleem heeft. Vermits de Italiaanse overheden niet binnen de door artikel 25, eerste lid, van de Dublin III-Verordening gestelde termijn hebben geantwoord, wordt Italië in toepassing van artikel 25, tweede lid, van de Dublin III-Verordening geacht het terugnameverzoek stilzwijgend te aanvaarden. De Italiaanse overheden worden hiervan op de hoogte gebracht. Uit het administratief dossier blijkt dat zij dezelfde dag uitdrukkelijk hun akkoord meedelen voor de terugname.

1.9. Op 6 augustus 2018 neemt verweerder een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die verzoeker op 7 augustus 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**"BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET
BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP
OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT**

In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : B.

voornaam : T.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : TRIPOLI

nationaliteit : Libanon

Alias: T. B. (...)

in voorkomende geval, ALIAS:

vastgehouden wordt te CIB met het oog op overdracht aan Italië in toepassing van Verordening 604/2013

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in CIB naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Italië op 22.10.2016. Op 16.07.2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op datum werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslagen van 11.07.2018 aan de politie SPN Zeebrugge dat hij naar België kwam omdat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen. Hij verklaarde dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben. Op 13.07.2018 verklaarde hij aan het gesloten centrum dat hij in 2016 Libië ontvluchtte omwille van politieke problemen. Op 31.07.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar Italië.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op 31.07.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar Italië.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht verslag van 13.07.2018 verklaarde hij aan het gesloten centrum dat hij in 2016 Libië ontvluchtte omwille van politieke problemen. Hij was militair onder het Khadafi regime. Hij werd opgejaagd en vervolgd voor hun deelname aan het vorige regime. Daarom verliet hij het land.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Libië, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018, SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden

overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het

EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslagen van 11.07.2018 aan de politie SPN Zeebrugge geen medische problemen te hebben.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslagen van 11.07.2018 aan de politie SPN Zeebrugge dat hij naar België kwam omdat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen. Hij verklaarde dat hij geen partner of kinderen heeft in België.

Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

In de mate het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op overdracht aan Italië, moet de vordering onontvankelijk worden verklaard, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Na een omstandige uiteenzetting over de principes van de aangevoerde bepalingen licht hij toe als volgt:

“La décision attaquée, fondée sur l'article 26, §1er du Règlement (UE) n°604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des Etats membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, autorise la partie adverse à procéder au transfert du requérant du territoire de la Belgique vers l'Italie.

Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert du requérant vers l'Italie, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est tenue de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient induire un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

- *La partie adverse s'est livrée à un examen parcellaire des informations à sa disposition*

En l'espèce, la partie adverse s'est abstenue de se livrer à un examen sérieux, approfondi et rigoureux du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en ce qu'elle a procédé à un examen parcellaire des informations à sa disposition.

La partie adverse s'est notamment basée, dans l'acte attaqué, sur le rapport « Asylum Information Database – National Country Report – Italy ». Dans la décision attaquée, la partie adverse omet cependant de faire mention de passages du rapport reflétant les problèmes d'accueil auxquels l'Italie est confrontée. En voici quelques extraits :

“According to the practice recorded in 2016 and 2017, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets. As reported by MSF in February 2018, at least 10,000 persons are excluded from the reception system, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. Informal settlements with limited or no access to essential services are spread across the entire national territory, namely Ventimiglia, Torino, Como, Bolzano, Udine, Gorizia, Pordenone, Rome, Bari and Sicily, according to a recent report by MSF. (...) As already highlighted, the insufficient expansion of the SPRAR has been at the origin of the creation of a permanent state of emergency and of the proliferation of temporary structures where asylum seekers can spend all of the asylum procedure. With this, they also risk being immediately thrown out of the reception system when receiving a positive decision (see Content of Protection: Housing). The chronic emergency has forced the improvisation of interventions and favoured the entry into the accommodation network of bodies lacking the necessary skills and, in the worst cases, only interested in profits. Reports published throughout 2016 and 2017 by organisations such as Doctors for Human Rights (MEDU), Naga, Lunaria, and LasciateCIEntrare together with Libera and Cittalia, clearly show the serious problems and deficiencies of many of such structures: unsuitable structures reception; lack of hygiene and lack of safety

conditions minimally adequate for both guests and workers; lack of preparation of the staff and staff shortages. (nous soulignons)”

Le manque de place dans les centres d'accueil poussant de nombreux demandeurs de protection internationale à vivre dans la rue, et les conditions de vie particulièrement difficiles vécues par les demandeurs ayant pu bénéficier d'une place dans un centre (telles que le manque d'hygiène, les conditions de sécurité, leur encombrement, leur insalubrité) sont également confirmés par de nombreux autres rapports dont voici quelques extraits :

Selon un rapport de 2016 du Swiss Refugee Council :

“Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. Due to the dramatic increase in the number of centres and constant changes to management, staff are often unqualified and/or overworked. (...)

Many asylum seekers and people with protection status in Rome are homeless. The homeless can be seen at various places at night. They often sleep in full view on street corners, at Termini railway station, on pavements, in parks or on temporarily abandoned construction sites. (...)

People who cannot find a place in an accommodation centre or are not allocated one are also excluded from state-provided meals. (...)

The living conditions for asylum seekers and refugees in squats, slums and on the street are abysmal. They live on the margins of society without any prospect of improving their situation. (...) (nous soulignons)”

Selon François Crépeau, Rapporteur spécial des Nations Unies sur les droits de l'homme des migrants :

“CARAs do not all offer the same reception services. The quality of assistance varies between facilities, and sometimes fails to meet adequate standards. Areas of concern include the provision of legal and psychosocial assistance; inadequate identification, referral and care provided to vulnerable individuals owing to low levels of coordination among stakeholders; lack of capacity for necessary logistical follow-up; and unsystematic monitoring of reception conditions by the relevant authorities, resulting in complaints not being unaddressed.

CARAs are reportedly often overcrowded; accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to those of the SPRAR centres or other reception facilities of a smaller size, and can be highly variable among CARAs themselves. Depending on the CARA, and to differing extents, overcrowding can exacerbate problems relating to insufficient food; a lack of sufficient sanitation facilities; limited space available for assistance, legal advice and socialization; the physical inadequacy of the facilities; the remoteness of the centres and their isolation from the community; and difficulties in gaining access to appropriate information. (nous soulignons)”

- *La partie adverse conclut erronément à l'absence de problème structurel d'accueil en Italie*

Selon la partie adverse, le requérant pourrait être transféré en Italie, ce pays n'étant, selon lui, pas confronté à un problème structurel d'accueil. Or de nombreux rapports disponibles affirment pourtant le contraire. De nombreuses juridictions européennes ont ainsi considéré que le système d'asile italien est affecté de déficiences systémiques relatives aux conditions d'accueil des migrants pouvant conduire à une violation de l'article 3 de la CEDH. C'est pour ces raisons que de nombreux tribunaux ont empêché les transferts Dublin vers l'Italie, ou, à tout le moins, requis des garanties individuelles, conformément à l'arrêt Tarakhel de la Cour européenne des droits de l'homme.

Ainsi, selon le rapport de 2016 du Swiss Refugee Council :

“Regarding access to asylum procedures the situation in Italy cannot be compared to the situation in Greece. However, based on numerous reports and court judgments particularly from German courts there are still grounds for believing that there are systemic deficiencies in the reception conditions of asylum seekers and beneficiaries of international protection in Italy. Many European courts base their judgments on the assumption that at least in practice the Italian asylum system displays systemic deficiencies concerning accommodation, which would lead to a violation of Art. 3 ECHR and Art. 4 CFR. Numbers further courts have stopped Dublin returns to Italy in individual cases, or require, in addition to the circular of the Ministry of the Interior, individual guarantees according to the Tarakhel judgment. (...)

Given the high number of reports and information available, it is hardly legally tenable that Member States merely assume that Italy complies with all of its legal obligations or that applicable rights can be enforced

in Italy. In the light of all available information and in accordance with the standards set out by the ECtHR and the CJEU, Member States are under a duty of enquiry in relation to what will happen to the person concerned upon removal to Italy on a case-by-case basis. As held by the ECtHR and the CJEU the burden of proving that no rights will be breached lies with the authorities who want to return someone to Italy. The Swiss asylum authorities and other Member States fail to sufficiently comply with their duty of enquiry regarding the situation in individual cases. They fail to adequately verify the factual situation in the country of return. Asylum refusal decisions frequently rely on standard phrases and general observations regarding the legal obligation to comply with their obligations without any reference to the individual circumstances and specific risks of the case. Generally there is no rigorous scrutiny of the individual case. (...)

There are deficiencies in relation to the housing of applicants and beneficiaries of protection in Italy, which are based on systematic breaches of the rights of applicants under the RCD and the QD. Italy is thus in violation of its obligations under the EU asylum acquis in general. Italy is also in violation of its obligations in relation to access to information regarding health care and in relation to the consideration of the special needs of particularly vulnerable people.”

- *La partie adverse considère erronément que le requérant ne serait pas une personne vulnérable et ne tient donc pas compte de sa vulnérabilité dans la décision attaquée*

Concernant la question de la vulnérabilité, la partie adverse considère, dans la décision attaquée, que rien dans le dossier administratif ne permet de considérer qu'il soit question de besoins spécifiques du requérant au regard d'une vulnérabilité particulière de celui-ci.

Or, de nombreux éléments, non exhaustifs, indiquent pourtant le contraire :

- *Le requérant a été victime de tortures et de traitements inhumains et dégradants en Libye où il a également été emprisonné ;*
- *Il a fui son pays d'origine parce qu'il craignait pour sa vie ;*
- *Il a traversé la Méditerranée en bateau ;*
- *Enfin arrivé en Italie, il a été contraint de vivre dans la rue durant tout le traitement de sa demande de protection internationale ;*
- *Il souffre de problèmes psychologiques, résultats des nombreux traumatismes subis.*

Au vu de ces divers indices de vulnérabilité, qui doivent en principe ressortir du dossier administratif du requérant, il peut raisonnablement être considéré que le requérant est prima facie vulnérable. Cette vulnérabilité n'a pourtant pas été prise en considération dans la décision attaquée alors que de nombreux rapports indiquent que l'Italie est en violation de ses obligations relatives aux besoins spécifiques à accorder aux personnes particulièrement vulnérables.

Le rapport de 2016 du Swiss Refugee Council précise par exemple ce qui suit :

“Single men are not considered vulnerable. However, all people who find themselves in the situation of being homeless, constantly afraid of attacks and having to cover their basic needs are vulnerable. The ECtHR is also of this opinion, as it noted that asylum seekers should generally be considered a vulnerable group on account of their legal status alone . (...) Single men with protection status, who are sent back to Italy, are therefore highly likely to end up homeless or living in a squat, without any hope of improving their situation. (...)

The main issue is whether reception conditions for asylum seekers and refugees in Italy are compatible with European and international law. The currently pending EU infringement proceedings, which concern virtually all legal measures of the Common European Asylum System, are an official indication for a likely breach of Italy's obligations under EU law. (...)

The lack of adequate accommodation for vulnerable persons in Italy is conspicuous, particularly for mentally ill persons. According to the currently applicable RCD Member States have to take account of the specific situation of vulnerable persons, such as minors, unaccompanied minors, disabled people, elderly people, pregnant women, single parents with minor children and persons who have been subjected to torture, rape or other serious forms of psychological, physical or sexual violence in relation to material reception conditions (Art. 21 RCD). Given the glaring and serious lack of appropriate accommodation for vulnerable persons and the general lack of adequate accommodation, Italy is in breach of its obligations under the RCD. In addition, pursuant to the RCD Italy is under an obligation to identify special needs. This requirement is insufficiently implemented in the Italian reception system, which leads to systematic violations of the rights of such persons during their reception. The ECtHR stressed in its judgment in the case of M.S.S. v. Belgium and Greece that asylum seekers are particularly vulnerable by virtue of their

legal situation. If they have to live in the streets for months unable to cater for their most basic needs, with the ever-present fear of being attacked and robbed and with the total lack of any likelihood of the situation improving, this can amount to a violation of Art. 3 ECHR. (...) (nous soulignons)."

- *La partie adverse ne semble pas avoir cherché à obtenir de garanties de la part de l'Italie*

Finale­ment, la décision attaquée ne fait état d'aucune vérification quant aux garanties individuelles que l'Italie pourrait offrir au requérant à son arrivée, en contrariété avec l'arrêt Tarkhel de la Cour européenne des droits de l'homme selon laquelle la vulnérabilité des demandeurs de protection internationale doit être prise en considération par les Etats qui doivent examiner la situation propre et spécifique des demandeurs, et au besoin demander des garanties spécifiques à l'Etat membre dans lequel ils doivent être transférés. Il y a donc lieu de conclure qu'en l'espèce, la décision attaquée, en ce qu'elle ne repose que sur une lecture parcellaire des rapports internationaux et ne tient compte, ni des déficiences structurelles du système d'accueil italien, ni de la vulnérabilité particulière du requérant, viole l'article 3 de la CEDH ainsi que les articles 2 et 3 de loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs et du devoir de minuties."

3.2.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder uiteen dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

3.2.3. Aangezien verzoeker van mening is dat (i) verweerder een onvolledig onderzoek heeft gedaan van de beschikbare informatie, en (ii) ten onrechte heeft besloten dat er geen structureel opvangprobleem is in Italië, (iii) er wel degelijk een kwetsbaarheid is van verzoeker die niet in rekening wordt gebracht en (iv) verweerder geen garanties heeft gevraagd van Italië, voert verzoeker in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad/Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel/Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel/Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij

aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, nr. 30210/96, *Kudla/Polen*, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov/Rusland*, § 95; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad/Bulgarije*, § 99).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 347-348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van verzoeker in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad/Bulgarije*, § 99; RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op verweerder, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin III-Verordening in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van de Dublin III-Verordening wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, C411/10 en 493/10).

Artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd (HvJ 16 februari 2017, C-578/16).

Verzoeker moet aannemelijk maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of mensonterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

Hij moet in eerste instantie op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Daarbij moet worden nagegaan of verweerder hiernaar een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

3.2.4. Verzoeker uitte op 11 juli 2018, tijdens zijn gehoor bij de scheepvaartpolitie te Zeebrugge, een intentie om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Ook in zijn eerdere contacten met de politie en Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij niet om internationale bescherming heeft verzocht, terwijl blijkt dat hij in Italië en in Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Italiaanse overheden uitdrukkelijk hebben aanvaard om verzoeker terug te nemen in toepassing van artikel 18, eerste lid, b), van de Dublin III-Verordening. Dit betekent dat verzoekers verzoek om internationale bescherming nog steeds in behandeling is bij de Italiaanse overheden, hetgeen niet wordt weerlegd.

Aangaande de toegang tot de asielpprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.”

De bestreden beslissing verwijst verder naar twee toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties die grondig werden geanalyseerd, met name:

- Maria de Donato, Daniela di Rado, “Asylum Information Database - National Country Report – Italy”, last updated 21.03.2018 (AIDA rapport 2018);
- SFH/OSAR, “Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy”, Bern, augustus 2016 (OSAR rapport 2016).

Verweerder stelt dat in deze rapporten nergens wordt vermeld dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen, een risico lopen te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij wijst er verder op dat het UNHCR geen rapporten heeft gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië structurele tekortkomingen vertoont; en dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verder merkt de bestreden beslissing op dat de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, niet automatisch betekent dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Tenslotte wordt erop gewezen dat er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. De bestreden beslissing besluit, op basis van een analyse van deze rapporten en de door verzoeker aangehaalde verklaringen, dat er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op verzoekers leven, vrijheid of fysieke integriteit kan worden vastgesteld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming te Italië niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, noch toont hij aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en evenmin maakt hij aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten

hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met het citeren van stukken uit de voormelde rapporten toont verzoeker *prima facie* niet aan dat de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming structurele tekortkomingen kent, maar verwijst hij wel naar bepaalde obstakels in de toegang tot deze procedure. Hij citeert uit pagina 72 van het AIDA rapport 2018. Uit het AIDA rapport blijkt dat bij een uitdrukkelijke aanvaarding van een terugnameverzoek de Italiaanse overheden al zullen aangeven welke de bevoegde Questura is, - dit is de Questura waar de asielprocedure werd gestart of toegewezen -, en wat dan de meeste geschikte luchthaven is om de Dublin-terugkeerder over te dragen zodat deze de bevoegde Questura gemakkelijk kan bereiken, *in casu* Milaan. De Raad stelt vast dat in het AIDA rapport enkel concrete voorbeelden worden aangehaald die betrekking hebben op Dublin-overdrachten via Milaan, bijvoorbeeld het geval waar een Dublin-terugkeerder aankwam in Milaan en zich moest aanmelden in Sicilië. Uit het administratief dossier blijkt dat er een vlucht voorzien is voor verzoeker op 3 september 2018 met bestemming Milaan. Dit wordt niet betwist. Verder blijkt uit het OSAR-rapport dat er in de luchthaven van Milaan een NGO actief is die Dublin-terugkeerders begeleid en ondersteund (p. 25). Zoals eerder vermeld, hebben de Italiaanse overheden de terugname van verzoeker uitdrukkelijk aanvaard op grond van artikel 18, eerste lid, b), van de Dublin III-verordening, hetgeen betekent dat verzoekers verzoek om internationale bescherming nog steeds in behandeling is bij de Italiaanse overheden en de procedure nog steeds lopende is. Op basis van de elementen in het administratief dossier en hetgeen verzoeker aanvoert, kan *prima facie* niet anderszins worden besloten.

Wat de opvangvoorzieningen in Italië betreft, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht. Uit het AIDA-rapport blijkt dat het grootste probleem waarmee Dublin-terugkeerders te maken krijgen verband houdt met de opvangomstandigheden, hetgeen evenwel een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen (p. 48).

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het EHRM bevestigde eind 2015 nog dat de algemene en structurele opvangsituatie voor asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S./Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M./Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H./Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 en 2018 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a./Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a./Denemarken, § 27; EHRM 15 mei 2018, nr. 6781/16, H. e.a./Zwitserland: “*The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country*”).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat voor wat de opvangsituatie van Dublin-terugkeerders betreft verweerder zich eveneens baseert op het recente AIDA rapport van 2018, maar ook verwijst naar het OSAR-rapport van augustus 2016 dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Verzoeker citeert uittreksels van hetzelfde AIDA rapport en hetzelfde OSAR-rapport waarop de bestreden beslissing is gesteund. Waar hij een rapport aanhaalt van UN Human Rights Council, merkt de Raad op dat dit document dateert van 1 mei 2015 en een opvolgingsmissie verslaat van 2 tot 6 december 2014, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is om dit document niet te betrekken in de meer actuele analyse die wordt gemaakt in de bestreden beslissing van 6 augustus 2018.

Verzoeker verwijst onder meer naar pagina 72 van het AIDA rapport waarbij wordt gewezen op de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding, en de tweede fase, de formele registratie, van een verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat uit het AIDA-rapport en het OSAR-rapport weliswaar blijkt dat er zich problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat om volgende redenen: 1) uit het AIDA rapport dat er grote regionale verschillen zijn in Italië (p. 30); 2) de bewoordingen van het rapport zijn zeer voorzichtig (“*can face obstacles*”, “*some asylum seekers*” en “*Despite the aforementioned cases, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum*”).

seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura.”, p. 72-73) en 3) de in beide rapporten geschetste omstandigheden lijken niet wezenlijk te verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. De Raad besluit dan ook dat de mogelijkheid dat zich problemen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek op zich niet volstaat om te besluiten dat Dublin-terugkeerders systematisch geen toegang krijgen tot de Italiaanse opvangstructuren. Bovendien, zoals reeds vermeld, is verzoekers beschermingsverzoek nog steeds hangende bij de Italiaanse overheden en zijn er geen elementen om daar anderszins over te besluiten. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker deze fasen van aanmelding en formele registratie nog moet doorlopen, minstens zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer te Milaan onredelijk lang zal moeten wachten op de formele registratie van zijn beschermingsverzoek bij de bevoegde Questura.

Uit verzoekers verklaringen volgt dat verzoeker in Italië nog geen opvang heeft genoten. Wat Dublin-terugkeerders betreft stelt het AIDA-rapport uitdrukkelijk dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, *quod in casu*, toegang hebben tot deze structuren (p. 74). Er wordt in het rapport gesteld dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar daaromtrent zijn geen verdere concrete gegevens beschikbaar zijn (*“Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation”*, p. 74). Wat de vermelding in het AIDA rapport betreft dat volgens Artsen zonder Grenzen sinds februari 2018 minstens 10000 personen werden uitgesloten van de opvangstructuren en dat ze meer Dublin-terugkeerders aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome, merkt de Raad op dat in het rapport niet nader wordt geduid waarom deze personen werden uitgesloten noch in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren. Tenslotte herhaalt de Raad dat in het OSAR-rapport wordt vermeld dat er op de luchthaven van Milaan een NGO operationeel is die bijstand kan verlenen aan Dublin-terugkeerders wiens beschermingsverzoek nog in behandeling is, *quod in casu*. (p. 25 : *“Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously”*).

Verzoeker citeert vervolgens nog uitgebreid paragrafen uit het OSAR-rapport, maar gaat voorbij aan het geheel van de conclusie onder punt 10.10 (p. 72: *“There are deficiencies in relation to the housing of applicants and beneficiaries of protection in Italy, which are based on systematic breaches of the rights of applicants under the RCD and the QD. Italy is thus in violation of its obligations under the EU asylum acquis in general. Italy is also in violation of its obligations in relation to access to information regarding health care and in relation to the consideration of the special needs of particularly vulnerable people. In addition, the rights of the child and the right to family unity according to the ECHR and EU law are insufficiently complied with. The lack of support for applicants and beneficiaries of protection may also lead to a violation of Art. 3 ECHR. Where decision-making authorities and courts do not assume a situation of systemic deficiencies in the entire Italian housing system already, they have to at least examine on a case-by-case basis whether any rights could be breached in the individual case. In this regard, authorities of a sending state are under a duty of enquiry. Member States cannot invoke an individual’s ability to enforce his or her rights in Italy, given that this is not a realistic possibility.”*).

Veder merkt de Raad op dat de vaststellingen met betrekking tot hotspots, de leefomstandigheden van erkende vluchtelingen en economische migranten of de verwijdering van afgewezen asielzoekers geen betrekking hebben op verzoekers situatie als Dublin-terugkeerder en dus *in casu* niet dienstig zijn.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch verzoekers uiteenzetting noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat de Italiaanse overheden onverschillig staan. Uit de voormelde rapporten blijkt dat de Italiaanse overheden trachten de opvangproblematiek het hoofd te bieden. Er blijkt niet dat Dublin-terugkeerders automatisch en structureel verstoken blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de conclusies van de bestreden beslissing, die worden getrokken uit het AIDA-rapport 2018 en het OSAR rapport van 2016, niet weerlegt. Uit deze rapporten blijkt dat er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, maar niet dat er sprake is van structurele ernstige tekortkomingen. Uit het AIDA rapport blijkt verder dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid. Verzoeker heeft in beginsel toegang tot opvang en een verdere behandeling van zijn beschermingsverzoek en er zijn geen

aanwijzingen dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Het gegeven dat de Italiaanse overheden uitdrukkelijk hebben ingestemd met zijn terugname, waarbij ook werd gevraagd om melding te maken van eventuele bijzonderheden in verzoekers situatie, bevestigt slechts de voorgaande vaststellingen.

Omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Op 31.07.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar Italië.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht verslag van 13.07.2018 verklaarde hij aan het gesloten centrum dat hij in 2016 Libië ontvluchtte omwille van politieke problemen. Hij was militair onder het Khadafi regime. Hij werd opgejaagd en vervolgd voor hun deelname aan het vorige regime. Daarom verliet hij het land.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Libië, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018, SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

Verzoeker meent dat er geen deugdelijk kwetsbaarheidsonderzoek werd uitgevoerd en dat de vaststellingen van de centrumarts niet voldoen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die enige gezondheidsproblematiek of enige nood aan medische zorgen en psychologische ondersteuning staven, buiten loutere algemene en zeer vage beweringen. Bijgevolg weerlegt hij de vaststelling niet van de centrumarts dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte waarbij het gebrek aan behandeling tot gevolg zou kunnen hebben dat een risico op nakend overlijden ontstaat of een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand die ernstig lijden met zich meebrengt of een belangrijke vermindering van de levensverwachting. Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont hij niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid. Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a./Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Verweerder wordt bijgetreden dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat hij in het gesloten centrum heeft aangegeven vrijwillig te willen terugkeren naar Italië en hij daar geen problemen had. Verder blijkt dat hij in Italië om internationale bescherming heeft verzocht en er gedurende vijf maanden heeft verbleven. Hij maakte verder geen melding van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië.

De Raad oordeelt dat in deze omstandigheden verzoekers ongefundeerde verklaringen in het verzoekschrift, enkel een loutere bewering betreffen die niet zonder meer kunnen worden aangenomen, te meer daar uit verzoekers verdere verklaringen blijkt dat hij de beschermingsverzoeken die hij reeds in verschillende lidstaten heeft ingediend, niet afwacht omdat zijn enige doel erin bestaat om het Verenigd Koninkrijk te bereiken.

3.2.5. Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de landeninformatie niet voldoende werd onderzocht of dat deze conclusies op grond van de informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zouden zijn.

Noch het betoog van verzoeker, noch het administratief dossier bevatten verder elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en bovenstaande bespreking van de motieven van de beslissing laat toe om vast te stellen de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd, zorgvuldig werd voorbereid en niet in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen werd genomen.

Het middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

S. VAN CAMP